

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 213/06-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. júna 2006 predbežne prerokoval sťažnosť H. D., U., ktorou namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom v Humennom v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 499/95, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť H. D. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. mája 2006 doručená sťažnosť H. D., U. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Okresným súdom v Humennom (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 499/95.

Z obsahu sťažnosti a zo spisu okresného súdu sp. zn. 11 C 499/95 vyplýva, že sťažovateľka bola právnou nástupkyňou M. D., ktorý ako žalobca v 1. rade podal okresnému súdu 13. apríla 1995 návrh na zrušenie a vypořádanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti rozdelením veci.

Okresný súd uznesením sp. zn. 11 C 499/95 z 13. decembra 2004 konanie zastavil a zaviazal žalobkyňu (na ústavnom súde sťažovateľku) zaplatiť žalovanému trovy konania. Proti časti výroku uvedeného uznesenia týkajúcej sa trov konania podala sťažovateľka odvolanie.

Krajský súd v Prešove uznesením z 12. júla 2005 sp. zn. 3 Co 158/05 zmenil uznesenie okresného súdu z 13. decembra 2004 vo výroku o náhrade trov konania. Zmenu uznesenia okresného súdu odôvodnil jeho čiastočnou nesprávnosťou v časti náhrady na cestovnom advokáta.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala sťažovateľka dovolanie a navrhla toto uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 23. februára 2006 sp. zn. 4 Cdo 261/2005 dovolanie sťažovateľky odmietol ako neprípustné a podané neoprávnenou osobou.

Sťažovateľka vidí porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované čl. 48 ods. 2 ústavy v tom, že príslušný sudca vykonal vo veci iba dve pojednávania, a to v roku 1998 a v roku 2000, a až po uplynutí ďalších štyroch rokov sa konalo tretie pojednávanie.

Na základe vyššie uvedeného sťažovateľka žiada, aby ústavný súd rozhodol, že „*Slovenská republika je povinná zaplatiť H. D. nemajetkovú ujmu vo výške 100 000,- Sk. Zároveň je povinná nahradiť trovy konania do 3 dní od právoplatnosti rozsudku*“.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní okresného súdu, ktoré bolo vedené pod sp. zn. 11 C 499/95.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažnosť, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bola ústavnému súdu podaná až po tom, ako bolo konanie v uvedenej veci právoplatne ukončené. Ústavný súd zo spisu okresného súdu sp. zn. 11 C 499/95 zistil, že uznesenie okresného súdu sp. zn. 11 C 499/95 z 13. decembra 2004 nadobudlo právoplatnosť 8. februára 2005 okrem časti výroku týkajúcej sa trov konania. Časť uznesenia týkajúca sa povinnosti zaplatiť trovy konania nadobudla právoplatnosť 10. októbra 2005. Sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 31. mája 2006.

Ústavný súd odmietol sťažnosť ako podanú oneskorene, pretože v danom prípade bola podaná po uplynutí zákonnej lehoty na podanie sťažnosti, t. j. po uplynutí viac ako jedného roka od nadobudnutia právoplatnosti tej časti uznesenia, ktorou bolo konanie na žiadosť sťažovateľky zastavené, a viac ako pol roka od právoplatnosti časti uznesenia týkajúcej sa trov konania.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa ustanovenia § 56 ods. 4 citovaného zákona má primerané finančné zadosťučinenie povahu náhrady ujmy vyjadrenej v peniazoch. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá, ústavný súd sa nezaoberal tou časťou sťažnosti, v ktorej je obsiahnutá žiadosť sťažovateľky o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

V zmysle ustanovenia § 36 zákona o ústavnom súde v spojení s ustanovením § 142 Občianskeho súdneho poriadku ústavný súd rozhodol, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2006